

ČAROBNJACI PREŽIVLJAVANJA

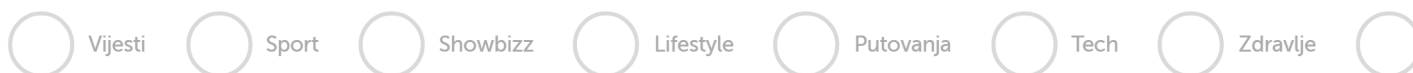
"Vratio bih se u prazan stan, legao na pod i plakao", a agonija je postala još veća na kćerin rođendan

Piše **Saša Vejnović**, 29. studenoga 2024. @ 23:07

Ilustracija

Foto: Getty Images

Danas je vlasnik restorana za koji je čuo gotovo svaki stanovnik Zagreba. A nije tome bilo tako davno kad je ostao bez ičega, u trenu, na kiši... ni taksi nije mogao pozvati.

Pukle su glasine da će firma u kojoj radi morati napustiti Hrvatsku, ali malo tko je u to vjerovao. A onda su im jednog petka te 2006. godine javili da u ponedjeljak svi dođu u firmu.

Nisam mogao nikoga ni nazvati

"Ušli su svi jedan po jedan na razgovor na kojem su nam rekli da je firma. Morali smo istog

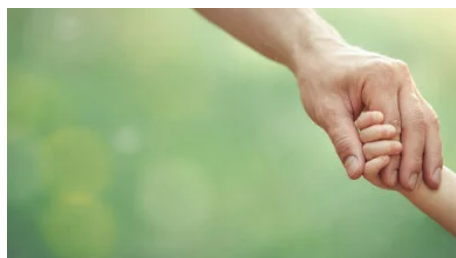

Obavijesti uključene

otišao van s rukama u džepovima. Izašao sam na Savsku, počela je kiša. Nisam znao kamo vozi koji tramvaj, godinama sam vozio službeni auto zbog prirode tog posla. A **nisam mogao nikoga nazvati da dođe po mene jer nisam imao mobitel**", ispričao nam je Mario prisjećajući se tog dana, dok su mu se oči zasuzile.

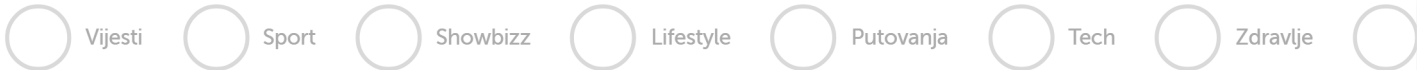
"Bila je to neka kombinacija jasnog i zbunjenog. Vjerojatno sam bio više zbunjen nego jadan. A druga stvar koja mi je u tom trenutku prošla kroz glavu bila je obitelj koju sam dotad prehranjivao. Sin je imao jedva pet, kći tri godine... U sekundi se dogodio miks svega što mi se događalo", kaže Mario.

PROČITAJTE I OVO

ČAROBNJACI PREŽIVLJAVANJA

**Na stolu je ostavila malu bijelu kuvertu,
poslije smo se dugo grlili i zajedno plakali**

Impozantna brojka

"Toga dana otišlo je 147 ljudi iz naše firme. Impozantna je to brojka, daje čovjeku za misliti, ali mene je nosio taj moj uspjeh, i dalje sam 'njuška', pronaći ću posao. I tu je osnovni problem, a to sam shvatio tek kasnije, da sam taman bio u raskoraku. Nisam imao fakultet, a tada je to bilo vjerojatno i važnije nego danas, a s druge strane sam bio prestar jer sam razmišljao svojom glavom. Tražio sam poslove za koje sam smatrao da su moi rang i ponut

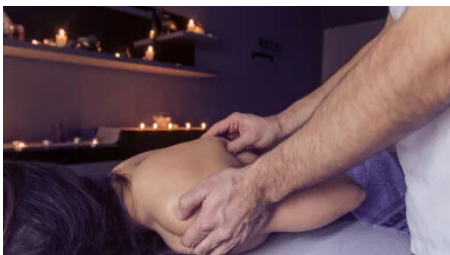
Obavijesti uključene

Baš kao i puno ljudi u sličnim situacijama, i on je tada mislio da je na krovu svijeta, bar što se tiče njegove branše. A trebalo mu je vremena da shvati da ta branša više ne mari za njega.

Trebalo je pobijediti ego

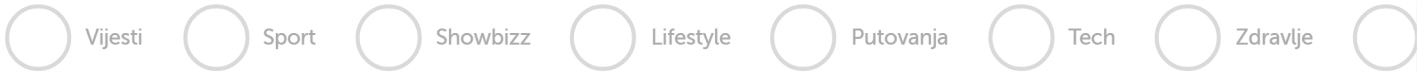
"Dugo mi je trebalo da pobijedim svoj ego i spustim se na razinu običnog čovjeka. Da prestanem pucati visoko i prihvatim bilo kakav posao", kaže Mario, koji je bez posla bio tri mjeseca. U ta tri mjeseca proživio je nekoliko razina pakla, od prvotnih panike i straha u konačnici ga je sustigla depresija.

PROČITAJTE I OVO

"NE MOGU VIŠE, STRADAT ĆU"

**Najgore mu je bilo tražiti svoj novac:
"Shvatio sam da se dobro za*ebava"**

"Bio je to rođendan moje kćeri. **Posudio sam novac da odem napraviti balonka** u neki dućan s balonima. Htio sam ga sakriti u sobi i kako sam se provlačio, zapnem i pukne mu glava. Baš sam bio jadan. Sjeo sam na galeriju i **pola sata sam plakao**. Pa ni svoje dijete ne mogu razveseliti", prisjeća se Mario. Situaciju je riješio običnim balonom koji je pronašao, nacrtao mu oči i usta i bilo je to dobro. Ali to je prelilo čašu.

Obavijesti uključene

Srećom, nisu svi, i Mario je **uspio dobiti drugi posao, koji nije bio plaćen kao onaj prethodni**, ali je donosio nekakvu plaću.

Taman dovoljno da pobjegne od depresije koja ga je zarobila i da počne sanjati veliko. No do toga je bio još dug put. "U početku je bilo teško jer imaš veliku financijsku rupu. Znalo mi se dogoditi da sretnem nekog poznanika ili bivšeg poslovnog partnera sa ženom, pa mi onda on predbaci da neću platiti kavu. A ja konobaricu molim da joj sutra donesem novac", kaže Mario.

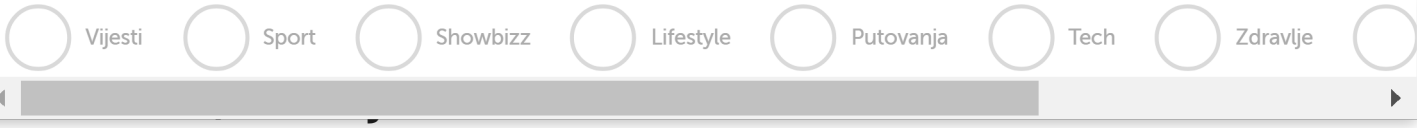
PROČITAJTE I OVO

ČAROBNJACI PREŽIVLJAVANJA

Ova žena treba čudo da bi preživjela: "Žao mi je Anka, vidimo da radite samo desnom rukom"

S vremenom je shvatio da ipak ne želi raditi taj posao zauvijek, nego želi nešto svoje. Udružio se s prijateljem iz djetinjstva, obojica su podigla kredit od po 50 tisuća kuna i unajmila poslovni prostor u jednoj kući pored osnovne škole u naselju na periferiji grada. "U početku nismo imali predodžbu što točno trebamo i kako, ali imali smo veliku želju.

Radio je mjesecima bez imalo zarade, na poslu je provodio po cijele dane jer je imao jasnu viziju i bio je siguran da će uspjeti. Ali potrajalo je.

Posao je eksplodirao, oni su s vremenom ušli u puno bolji prostor, a potom se i proširili. Jedinstven su restoran brze prehrane u zapadnom dijelu Zagreba, a redovi pred njihovim restoranom već su legendarni.

Obavijesti uključene

svojom obitelji i nadoknađuje sve ono što su propustili. Da nije bilo njegove upornosti i predanosti i da se nije posložila još pokoja zvjezdica, tko zna gdje bi danas bio. Za njegov restoran gotovo sigurno zna gotovo svaki čitatelj ovih redaka, ne samo iz Zagreba nego i iz okolnih gradova. A svega toga ne bi bilo da je odustao i da pritom nije bilo one sitne čarolije koja je potrebna svakome da preživi pad u životnu crnu rupu.

**Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.*

PROČITAJTE I OVO

SPREMAN ZA PREGOVORE

Potpuni zaokret Zelenskog: "Spreman sam okončati rat s Rusijom i predati teritorij, ali pod jednim uvjetom"

PROČITAJTE I OVO

IMALA JE 39 GODINA

U Marseillesu pronađeno tijelo novinarke Marine Vlahović